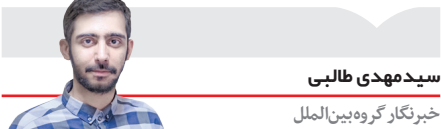




تولید ناوهای «دسته پهپادبر» و «پهپادبر» ایران بیش از همه به هراس رژیم‌صهیونیستی دامن زده است

بازهای شکاری ایران سوار بر ناوها



سیدمهدی طالبی

خبرنگار گروه‌بین‌الملل

تا چند سال پیش، تنها قدرت‌های برتر نظامی بودند که در دریاها و آب‌های بین‌المللی حضور پررنگ داشتند. حالا اما چند سالی می‌شود که قدرت‌های منطقه‌ای و حتی کشورهایی که درگیر معضلات اقتصادی‌نیز هستند،تلاش می‌کنندسهمی در دریاداشته باشند. امروزه دریاها جدا از اهمیت تجاری‌شان، نقش ارزشمندی در تأمین امنیت جهانی دارند. در قرن ۲۱ هرکشوری که بیشتر بر دریاها تسلط داشته باشد، به همان اندازه قدرت دارد. ایران نیز بر همین اساس از سال‌ها قبل حضور نظامی در آب‌های بین‌المللی را در دستور کار قرار داد.

تیرماه سال جاری، ایران خبر اولین ناودسته‌پهپادبر نیروی دریایی ارتش را به‌طور رسمی اعلام کرد. با این ناودسته،نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران در هر نقطه‌ای که مستقر است می‌تواند دست‌کم شعاع ۲۰۰۰ کیلومتر را پوشش دهد. روسیا الیوم در وبسایت خودبه نقل از پایگاه‌خبری صهیونیستی دبکانوش: «سپاه پاسداران انقلاب اسلامی ساخت دو ناو هواپیمابر حامل پهپاد‌های انتحاری را به‌زودی به پایان خواهد رساند که ساخت آنها در اواسط سال ۲۰۲۳ به اتمام می‌رسد. براساس این گزارش، تاریخ اتمام ساخت ناوهای هواپیمابر شهید مهدوی و شهید باقری اواسط سال ۲۰۲۳ تعیین شده‌است. در رزمایش اخیر نیروی دریایی ارتش ایران، شبیه‌سازی یک حمله به ماکتی از بندر ایلات رژیم صهیونیستی با استفاده از پهپاد و موشک، انجام گرفته است. پس از این رزمایش، سردار سرلشکر حسین سلامی فرمانده کل سپاه پاسداران در گرامیداشت سومین سالگرد شهید سلیمانی گفت که «برنده‌هایی داریم که با استفاده از فناوری هوش مصنوعی می‌توانند در هر نقطه‌ای از اقیانوس در یک شعاع بسیار بلند، خیلی از گذرگاه‌های استراتژیک دیگر جهان را تحت‌تأثیر قرار دهند.» و باطرح این پرسش که «چرا امن‌ترین خطوط کشتیرانی خطوطی است که پرچم ما بر آن برافراشته است؟» گفت: «چون می‌دانند کوچک‌ترین آسیبی بزنند در هر نقطه‌ای از دنیا باشند آنها را گیر می‌آوریم.» این اظهار نظر نشان می‌دهد ایران می‌خواهد با گسترش بازتاب ژئوپلیتیکش در دریاها، جای‌اهمیت کاشش یافته‌خلیج فارس در مناسبات جهانی را پر کند. حضور ایران در آب‌های بین‌المللی باعث افزایش وزن تهران و حضورش در چرخه اقتصاد جهانی خواهد شد.

اهمیت ناوهای جدید ایران

روش جدید ناوسازی ایران که البته در جهان بی‌سابقه نیست، می‌تواند قدرت بزرگی برای کشور ایجاد کند. در ادامه تلاش شده به پیامدها و نکاتی که در این باره وجود دارد، پرداخته شود.

گسترش بازتاب ژئوپلیتیکی

ایران از دهه ۱۳۳۰ با ملی شدن صنعت نفت بر اثر خواست مردم و مسئولان کشور تا اواخر دهه ۱۳۸۰ غرب را مجبور ساخت در ازای صادرات نفت از ایران و امنیت صادرات انرژی منطقه مابه‌ازایی برای توسعه ایران در اختیارش قرار دهد. این سال‌ها عملاً اتصال تهران به نظام پرداخت جهانی و تجارت بین‌المللی بود. با ورود نفت شیل به مناسبات جهانی و کاسته شدن از اهمیت خلیج فارس برای آمریکا، هرگونه تهدید انرژی در این منطقه بیش از آنکه برای واشنگتن زیان بار باشد برای چین و هند آسیب‌زا ست. در اینجا آمریکا با رها شدن از وابستگی اش به نفت و خارج شدن بخشی از منافع اقتصادی اش از سایه تهدید ایران، به‌راحتی خود به تحریم کشور زده است.

از این رو ایران که قصد دارد کشوری مستقل باشد، برای اتصال به تجارت بین‌المللی باید به دنبال راهی برای تحمیل خود بر آن باشد. تهران با گسترش بازتاب ژئوپلیتیکی خود در دریاها و حضور در اصلی‌ترین نقاط عبور تجارت بین‌المللی، جای‌اهمیت کاشش یافته خلیج فارس در جهان را در معادلات پر می‌سازد. در صورت حضور ایران در این مسیرها، خارج نگاه داشتن تهران از چرخه اقتصاد جهانی برای دیگران دشوار خواهد بود.

کاهش عمق خارجی رژیم

رژیم صهیونیستی به دلیل عمق راهبردی اندک خود چند راهبرد اجرایی را در پیش گرفته است. نخست آنکه ارتشی به‌شدت پرتعداد و مسلح به تسلیحات کیفی تهاجمی ایجاد کرده و از طریق کنترل کیفیت و حجمی ارتش‌های منطقه توسط آمریکا، از قدرت تهاجم سنگین در منطقه برخوردار است. همین مساله باعث شده بود تا سال‌ها، علی‌رغم وجود ارتش‌های متخاصم مصر، سوریه و حتی عراق علیه رژیم‌صهیونیستی، تل آویو با قدرت ضربه خود عمل‌آبرای خود عمق بسازنی کند. این ارتش‌ها در منطقه حضور داشتند اما از تأثیر چندانی برخوردار نبوده توانایی رسیدن به خاک فلسطین اشغالی را نداشتند. گام دوم رژیم برای گسترش عمق راهبردی اش، ایجاد هیمنه امنیتی بر کشورهای منطقه بود. برقراری ارتباط سیاسی با اردن و مصر با تهدید و تطمیع آمریکا که موجب تسلط امنیتی واشنگتن-تل آویو بر اردن و صحرای سینا شد، عمق راهبردی رژیم را از سمت شرق و غرب افزایش داد. گام سوم غرب اما تخریب کشورها و ارتش‌های منطقه از عراق گرفته تا لیبی بود که امکان داشت تهدیداتشان دامنگیر رژیم صهیونیستی نیز بشود. رژیم صهیونیستی با این سلسله اقدامات که با رهبری آمریکا صورت گرفت، علی‌رغم وسعت کم، عمق راهبردی خود را افزایش داده است. با این حال تهران نیز از طریق اقداماتی سیاست عمق سازی رژیم را به چالش کشیده است. نخستین اقدام ایران حمایت از گروه‌های مقاومتی است که با وجود غیرکلاسیک بودن قادر به ایجاد تهدید

جدی علیه رژیم هستند. دومین گام ایجاد مسیر دسترسی پهپادی به رژیم بود. زمانی که پهپادهای محسو مقاومت با عبور از خاک اردن به کرانه باختری وارد شدند، احساس امنیت صهیونیست‌ها از ۳۵۰ کیلومتر فاصله‌شان با عراق که در محور مقاومت قرار دارد، کاهش یافت. تسلط امنیتی آمریکا بر اردن و حتی شرق عراق مانع از عبور نیروهای زمینی و جنگنده‌ها به سمت فلسطین می‌شود، اما پهپادها می‌توانند از آن عبور کنند. این اقدام هرچند به‌طور کامل عمق راهبردی رژیم را از بین نمی‌برد، اما میزان آن را به‌شدت کاهش می‌دهد. از سسوی دیگر به دلیل ضعف جغرافیایی جدی صهیونیست‌ها، همین تنها مجرای نفوذ نیز در صورت رخ دادن در مقیاس وسیع، می‌تواند کار حکومت آنها در فلسطین را یکسره کند، حتی اگر نیرویی زمینی یا جنگنده‌ای از اردن به سمت رژیم حمله‌ور نشوند. در گام سوم، ایران با گسترش درجه جغرافیایی تهدید پهپادی و دریایی خود، تلاش دارد عمق راهبردی رژیم را کاسته و حتی در مناطقی که احساس خطر نداشت، مانند دریای سرخ، این تهدید را به شکل معتبری ایجاد کند.

ایجاد امنیت برای محموله‌های تسلیحاتی فلسطین

براساس داده‌های رسانه‌ای، محور مقاومت محموله‌های تسلیحاتی خود برای مقاومت فلسطین را از طریق کشتی به سودان منتقل کرده و در آنجا این محموله‌ها را به کشتی‌ها و قایق‌های کوچک‌تری منتقل کرده و به صحرای سینای مصر ارسال می‌کند. از آنجانیز این تسلیحات توسط شبکه‌های غیررسمی به غزه منتقل می‌شوند. حضور سنگین دریایی ایران مانع از توقیف کشتی‌های حامل تسلیحات برای فلسطین شده و از سوی دیگر هرگونه برخورد با این محموله را در زنجیره ارسال، پرهزینه می‌سازد. اگر کشوری در هر نقطه‌ای از زنجیره ارسال، در مسیر ایجاد اختلال کند، زنجیره تأمین کالای آن با تهدید مواجه خواهد شد. بعید است کشوری محموله‌های تسلیحاتی عبوری به مقصد فلسطین را در دریا، بندر، یا حتی خاک خود کشف و ضبط کند، بدون آنکه با تبعاتی مواجه شود؛ با توجه به آنکه این کشور می‌داند مقصد تسلیحات نه خود این کشور بلکه فلسطین است.

احیای ظرفیت جنگ دریایی علیه رژیم صهیونیستی

برای ایران

آغازگر جنگ دریایی با ایران، رژیم صهیونیستی بود. آنها دست به حمله علیه نفتکش‌ها و کشتی‌های تجاری ایران می‌زدند تا اینکه نفتکش‌ها و ناوگان تجاری صهیونیست‌ها نیز دچار تیرهای غیب در دریا شد. با این حال پس از توقف حمله رژیم صهیونیستی به خطوط تجارت دریایی ایران، تیرهای غیب نیز کمتر ناوگان تجاری صهیونیست‌ها را مورد حمله قرار داده؛ موضوعی که یکی از دلایل آن می‌تواند احساس خطر از حمله متقابل تل آویوو به کشتی‌های ایران باشد. اگر تهران بتواند از طریق گسترش نیروی دریایی خود، امنیت خطوط تجارت دریایی اش را برقرار سازد و از اقدام علیه آنها جلوگیری کند، به این معنا خواهد بود که ایران می‌تواند به ناوگان رژیم حمله کند بدون آنکه نگران پاسخ باشد. گسترش دریایی ایران، می‌تواند همچنین قدرت توقیف کشتی‌های دریای رژیم را به دلیل غیرقانونی بودن آن بدهد.

امکان افزایش سریع و کم هزینه قدرت دریایی

ایران روشی را برای گسترش دریایی خود پی گرفته است که می‌تواند منجر به ساخت تعداد زیادی کشتی شود. این روش بر مبنای مسلح سازی کشتی‌های تجاری ارزان قیمت به تسلیحاتی ویرانگر در تعداد بالا بنا شده است. ایران تعداد زیادی موشک کروز ضدکشتی، سامانه‌های پدافند هوایی زمین پایه، پهپاد‌های انتحاری و قایق‌های تندرو را در کشتی‌های تجاری‌ای که به‌وفور با قیمت ارزان در دسترس هستند، مستقر ساخته و آنها را به ناوهای مهلک مبدل می‌سازد. این کشتی‌ها برای کاهش هزینه‌ها به‌صورت دست‌دوم خریداری می‌شوند.

کاهش زنجیره مورد نیاز دریایی

ناوهای جنگی در هرچه فراغ‌بال داشته باشند، در نیازمندی به کشتی‌های زیادی در مجموعه دفاعی و همچنین پشتیبانی، گرفتار هستند.

آنها به دلیل محدودیت حمل سوخت، تدارکات و همچنین پیچیدگی تجهیزاتشان به ناوهای پشتیبانی نیازمندند و از سوی دیگر ناو‌هایی مانند ناو‌های هواپیمابر نیازمند تعداد زیادی کشتی جهت دفاع دریایی و حتی هوایی از خود هستند. به دلیل محدودیت نصب سامانه‌های پدافند هوایی روی ناو‌های هواپیمابر یا ناوشکن‌های بزرگ، تلاش شده آنها در کشتی‌های همراه نصب شوند.

استفاده از ناو‌های تجاری که حالتی دوگانه و پشتیبانی دارند، نیاز نیروی دریایی به ایجاد زنجیره پشتیبانی مانند دسترسی به بندار کشورهای دیگر یا ساخت ناو بندر را رفع می‌کند. از سوی دیگر این ناوها به دلیل فضای کمتری که پهپادها نسبت به تسلیحات دیگر از جمله جنگنده‌ها اشغال می‌کنند، قابلیت نصب پدافند هوایی لازم را نیز دارند.

افزایش شدید قدرت آتش

ناو‌های ایران با تجهیز به پهپادهای انتحاری قدرت تخلیه آتی یا کوتاه مدت حجم بزرگی از آتش را پیدا می‌کنند. این ناوها می‌توانند در مدت کوتاهی، تمام پهپادهای انتحاری خود را در شرایط جنگی خطرناک پرتاب کنند. ناو با این اقدام تمام ناو‌های دشمن را با تعداد بالایی سلاح مورد حمله قرار می‌دهد. اضطراب ناشی از مقابله با این پهپادها، توانایی مدیریت و تهاجم ناو‌های دشمن را کاهش می‌دهد. این اقدام باعث می‌شود حتی اگر ناو خودی در معرض اصابت و حتی غرق غرق شدن باشد، تمام تسلیحات تهاجمی آن به سمت دشمن پرتاب شده باشند.

تهاجم و سرپل گیری ساحل دشمن

ناو‌های آبی خاکی که تعدادی از کشورهای مانند آمریکا، ایتالیا و کره جنوبی به آن دسترسی داشته و ترکیه نیز در حال ساخت یک نمونه از آنهاست، با قدرت تهاجمی ناشی از جنگنده‌های قابل حمل، با لگدهای تهاجمی یا موشک‌های مستقر روی ناوگان محافظ‌شان می‌توانند ساحل دشمن را در هم کوبیده و سربازان و خودرو‌های رژی‌ای را که حمل می‌کنند، راهی این ساحل ساخته و از آنها محافظت کنند. ایران تاکنون با روش جدید خود دو ناو شهید رودکی و حتی ناوسنبر مکران را با چنین ویژگی‌هایی وارد خدمت کرده هرچند در این میان ناو شهید رودکی وظایف نزدیک‌تری به ناو‌های آبی خاکی دارد. با ناو‌های «دسته پهپادبر»، «پهپادبر» و «ناو بندرها»، ایران می‌تواند با استفاده از پهپادهای تهاجمی و انتحاری و همچنین موشک‌های کروز ساحل دشمن را در هم کوبیده و سربازان حمل شده توسط این کشتی‌ها را به ساحل منتقل کند. این ناوها پس از تصرف ساحل دشمن توسط سربازان خودی می‌توانند به وسیله قدرت آتش خود ضمن حمله به پایگاه‌های دشمن، از طریق شناسایی مداوم پهپاد‌ها حتی از نفوذ نیرو‌های دشمن به ساحل، برای بازپس گیری آن، جلوگیری کنند.

تهاجمی شدن ایران

فرمانده کل قوا در سالیان اخیر به نیرو‌های مسلح دستور داده‌اند با خارج شدن از وضعیت دفاعی، آرایش تهاجمی به خود بگیرند. ایجاد ناوگان دریایی دوربرد که شدت تهاجمی بون آن از مجهز شدنش به تعداد زیادی پهپاد انتحاری دوربرد و موشک کروز مشخص است و همچنین امکان سرپل گیری در خاک دشمن را فراهم می‌کند، گام بزرگی در اتخاذ آرایش تهاجمی مدنظر رهبران ایران است.

سراسر جهان در برد آتش

ناوگان دریایی جدید ایران که قدرت حمل پهپاد‌های انتحاری با حداقل دو هزار تا چهار هزار کیلومتر برد را دارد، قادر است خود به هر نقطه‌ای از جهان رفته و از آنجا تا شعاع دو تا چهار هزار کیلومتری را زیر آتش بگیرد. این مساله نشان می‌دهد ایران از طریق ناو‌های جدید خود قدرت تهاجم سنگین علیه سراسر جهان را داراست.

تبلیغ فروش تسلیحات ایران

ابداع حوزه‌های فعالیت جدید توسط ایران برای پهپاد‌هایش، باعث برجسته شدن اهمیت پهپاد در جهان و همچنین توان تهران در این زمینه می‌شود. این مساله ضمن بازسازی



برای تسلیحاتی که ایران در آنها توان و مزیت تولید دارد، می‌تواند تهران را نیز به مشتریان بیشتری برساند. درآمد فروش تسلیحات ایران که هم اکنون سالانه ۴ میلیارد دلار تخمین زده می‌شود، در صورت تلاش برای افزایش می‌تواند تا ۱۰ میلیارد دلار نیز افزایش یابد؛ درآمدی که تقریباً معادل درآمد سالانه نفتی ایران در شرایط تحریمی است. باید در نظر داشت برخلاف درآمد‌های نفتی که در حساب‌های بانکی به دلیل تحریم حبس می‌شود، درآمد‌های تسلیحاتی سهل الوصول هستند.

چرا قدرت ایجادشده، زاینده است؟

ایران یک واردکننده یا مونتاژکننده سلاح نیست، بلکه خود دارای صنعت تسلیحاتی پویاست. این صنعت به دلیل نیازهای امنیتی تهران، همواره در جنگ‌ها حضور دارد و به سرعت با تهدیدات جدید بروزرسانی می‌شوند. در حوزه پهپادی، صنعت پهپادی ایران باعث شده تهران به‌طور مداوم قادر به منطق ساختن پهپاد‌ها یا نیازهایش باشد و همزمان برای تهدیدات علیه به کارگیری آنها آماده شود. دشمنان اغلب از مسیرهای گوناگون می‌کوشند، مانع از استفاده راحت تسلیحات توسط رقبای خود شوند. این مسیر‌ها به‌شدت گوناگون هستند و از اخلاخ در تأمین مواد اولیه و فناوری‌ها گرفته تا بی اثر ساختن عملی این تسلیحات را شامل می‌شوند. در حوزه پهپادی اخلاخ در تأمین تجهیزات الپتیک، ارتباطی و موتور‌ها از اهداف غرب است اما صنعت پهپادی ایران به سرعت آنها را از مسیر‌های پیچیده‌تری تأمین کرده یا داخلی سازی شان می‌کند. یکی دیگر از مسیر‌های اخلاخ، بی اثرسازی یا کم اثرسازی تسلیحات است. به عنوان مثال کاهش پیشانی تانک که ارتفاع آن را کوتاه است. ساخت و همچنین انحنا دادن به زره و افزایش قطر آن منجر به ناکارآمدی راکت‌ها در مورد هدف قرار دادن تانک‌ها شد. در اینجا بود که موشک‌های ضدتانک از کارایی بیشتری برخوردار شدند.

ایران به دلیل توانایی‌های بالای خود، در حوزه پهپادی و دریایی از قدرت زاینده‌گی برخوردار است و به سرعت تسلیحات جدیدی را روانه نبرد می‌کند؛ قبل از آنکه دشمن راه مقابله با تسلیحات پیشین را آموخته باشد. مسیر دیگر دشمن برای اخلاخ در بهره گیری از پهپاد‌ها، جنگ الکترونیک و هک سیستم ارتباطی آنهاست اما صنعت ایران ضمن ایجاد ارتباطات امن میان هدایت کننده و پهپاد، همواره در حال تقویت این ارتباطات است. این زاینده‌گی در حوزه‌های دیگری نیز جریان دارد. پهپادهای انتحاری به تعداد زیادی از متحدان منطقه‌ای و بین‌المللی تحویل شده و در جنگ‌ها، علیه دشمنان قدرتمندی به‌طور موفقیت آمیز استفاده شده‌اند. از سوی دیگر تهران خود نیز در حال استفاده‌های نوآورانه‌ای از پهپاد‌هایش است که ایجاد ناوگانی از ناو‌های «دسته پهپادبر»، ناو‌های «پهپادبر» و تجهیز دیگر شناور‌های جنگی با پهپاد‌های شناسایی از این جمله است.

گسترش نیرو‌های دریایی منطقه و جهان

کشور‌های زیادی در سراسر جهان و به ویژه در منطقه در حال تقویت و تسلیخ نیرو‌های دریایی خود هستند. در منطقه‌ای که ایران واقع شده است ۵ کشور عربستان سعودی، امارات، ترکیه، قطر و پاکستان تقویت توان دریایی خود را در دستور کارشان قرار داده‌اند. اندکی آن سوتر، هند نیز به دنبال چنین اقداماتی است. از سوی دیگر حضور ناوگان دریایی کشورهای فرامنطقه‌ای در منطقه نیز افزوده شده است؛ درحالی که پیش تر تنها آمریکا در منطقه حضوری نظامی داشت اما امروزه حتی کره جنوبی نیز ناویه آب‌های اطراف ایران اعزام می‌کند. سال ۲۰۱۶ پوربس جانسون، وزیر خارجه وقت انگلیس از قصد لندن برای تقویت همکاری‌های نظامی شامل تقویت پایگاه دریایی دائمی در بندر مینا سلمان بحرین، تقویت حضور ارتش انگلیس در پایگاه هوایی المنهاد دونی و افزایش همکاری‌های آموزشی در کویت، قطر، عمان و عربستان سعودی خبر داد. لندن بر این مینا نخستین پایگاه نظامی دائمی‌اش در حوزه خلیج فارس پس از ۴۷ سال در سال ۲۰۱۸ افتتاح کرد، درحالی که پیش تر در سال ۱۹۷۱ خروجش از این منطقه را اعلام کرده بود. اروپا پیش تر از ایجاد یک ائتلاف نظامی با حضور حداقل ۱۰ کشور اروپایی به بهانه تأمین امنیت تردد آزاد کشتی‌ها در آب‌های خلیج فارس خبر داده بود. انگلیس دارای سه تشکیلات دائمی در منطقه خلیج فارس است. این تشکیلات شامل یک تاسیسات پشتیبانی دائمی دریایی در بندر مینا سلمان بحرین، تشکیلات

دریایی در بندر الدوقم کشور عمان و مرکز حضور نظامی انگلیس در پایگاه هوایی العدید قطر است. قطر تنها کشوری است که انگلیس با آن اسکا‌داران مشترک دارد. این درحالی است که پیش تر، تنها ناوگان مستقر در منطقه، ناوگان آمریکابود. امروز به جز آمریکا و کشور‌هایی اروپایی، حتی ژاپن و کره جنوبی نیز به منطقه وارد شده‌اند.

عربستان

جدا از قدرت‌های غربی، در سال‌های اخیر کشور‌های منطقه نیز به دنبال تقویت حضور نظامی خود در دریا‌ها هستند. سال ۲۰۱۹ عربستان سعودی با گروه فرانسوی نیوال قرارداد ساخت ناو جنگی امضا کرد. در این برنامه ساخت زیر دریایی و ناو جنگی پیش بینی شده است.

امارات

امارات در سال ۲۰۱۷ در چهارچوب توافق پروژه موسوم به «پروژه بنی یاس» برای توسعه نیروی دریایی اش، قراردادی با فرانسه به امضا رساند. براساس این توافق امارات دو کشتی جنگی از فرانسه خریداری کرد که ماموریت اصلی آن جنگ زیر دریا در مقابله با زیر دریایی است. سال ۲۰۲۱ امارات نخستین کشتی جنگی اش را چند روز پس از قرارداد خرید ۸۰ جنگنده افاتل ۱۲ پهپاد کاراکال به آب انداخت.

قطر

قطر نیز در سال ۲۰۱۶، قراردادی به ارزش چهار میلیارد دلار برای ساخت هفت کشتی جنگی با یک شرکت ایتالیایی امضا کرد. اردیبهشت‌ماه سال جاری قطر دومین کشتی از نوع «کوروت» را از ایتالیا دریافت کرد. سال گذشته مجله آمریکایی «فوربس» گزارش کرد که قطر پس از امضای قراردادی به ارزش ۵ میلیارد یورو (۲٫۵ میلیارد دلار) با شرکت ایتالیایی «وینکانتیری» به نخستین کشور خلیج فارس تبدیل خواهد شد که صاحب زیر دریایی‌ها و ناو هواپیمابر و فناوری ساخت کشتی‌های جنگی و زیر دریایی‌های پیشرفته می‌شود. دوحه پیش از این در سپتامبر سال گذشته نیز از یک کشتی جنگی خود در ترکیه رونمایی کرده بود.

هند

هند به‌طور جدی در حال تقویت ناوگان دریایی خود در سطح ابرقدرت‌ها ست. این کشور که پیش تر با خریداری ناو‌هواپیمابر و اجاره زیر دریایی مجهز به پیشران هسته‌ای از روسیه این تسلیحات آشنا شده بود امروزه خود دست به طراحی و ساخت ناو هواپیمابر و زیر دریایی هسته‌ای بومی زده است. این کشور زیر دریایی‌های فرانسوی-اسپانیایی اسکورپون هم خریداری کرده است.

ترکیه

ترکیه به عنوان کشور صادر کننده ناو‌های جنگی، در سال ۲۰۱۳ برنامه ناو آبی خاکی و بالگردبر آندالو را آغاز کرد. این کشور پس از تصمیم به خرید پهپادهای عمود پرواز اف ۳۵ بی، یک سکوی پرواز برای آن در نظر گرفت، اما مخالفت کنگره با فروش این جنگنده‌ها به ترکیه باعث شد تا آن را برای پهپاد‌ها مجهز کند. ترکیه در حال حاضر به دنبال توسعه پهپادهایی است که می‌توانند در باندهای کوتاه روی ناو‌های هواپیمابر پرواز کرده و فرود آیند.

پاکستان

رقابت برای دستیابی به قدرت دریایی منحصر به کشور‌های پیشرفته یا دارای درآمد‌های نفتی نیست. سال ۲۰۲۰ خبر قرارداد بین ترکیه و پاکستان برای ساخت چهار ناو پروژه Milgem برای نیروی دریایی پاکستان در رسانه‌ها منتشر شد. قرار بود از این ۴ ناو، دو ناو در ترکیه و دو ناو دیگر با انتقال فناوری در کرچی پاکستان ساخته شود. به جز این ۴ ناو، پاکستان، بزرگ‌ترین و پیشرفته‌ترین کشتی جنگی صادراتی چین را از این کشور خرید. پاکستانی‌ها در سال ۲۰۱۵ اعلام کردند که با کشورهای مختلفی برای خرید زیر دریایی و انتقال دانش آن رازینی کرده‌اند و در نهایت با واردات ۲ زیر دریایی از چین موافقت کرده‌اند. هفته گذشته اعلام شد که برپایه قرارداد دفاعی میان چین و پاکستان با هدف انتقال تکنولوژی، و دوطرف برای ساخت هشت زیر دریایی کلاس هنگو به توافق رسیده‌اند.

مصر

مصر پس از شورش‌های استان سینای شمالی در ۲۰۱۴ و به دلیل جنگ‌های داخلی در کشور‌های همسایه همچون لیبی، به دنبال تقویت تسلیحات نظامی برای هرگونه رویداد داخلی و خارجی بوده است. این کشور بر همین اساس، قاهره دو ناو آبی- خاکی کلاس میسترال از فرانسه خرید. این ناو نظامی هلیکوپتربر قسمتی از قرارداد یک میلیارد دلاری مصر فرانسه بوده است. این دو ناو در اصل برای فروختن به روسیه ساخته شده بودند، اما در پی الحاق کریمه به روسیه و درگیری‌های اوکراین، در اثر فشار‌های بین‌المللی این قرارداد از سوی فرانسه لغو شد. مصر توسعه نیروی دریایی اش را ادامه داد و یک پایگاه دریایی بسیار بزرگ در سواحل دریای سرخ افتتاح کرد در آن از جنگنده تا تانک مستقر کرد. مصر اخیراً وارد تنگ بابه المندب و جزایر یمنی شده و عملاً به معادله جنگ یمن که قبلاً از ورود به آن خودداری کرده بود، پیوسته است.

استرالیا

استرالیا بین ۱۲ تا زیر دریایی هسته‌ای برای نظارت بر دریا‌ها از چین تا شرق آفریقا از آمریکا و انگلیس خریداری کرده است. این کشور گفته‌شاید تا زمان تحویل زیر دریایی‌های هسته‌ای از این دو کشور زیر دریایی اجاره کند.